

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semenške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljajo tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semenških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 179.

V Ljubljani, v sredo 7. avgusta 1889.

Letnik XVII.

Koncert „Slovenskega pevskega društva“ v Celji.

„Dóni pesem, brate družo,
Domovini vsak naj služi,
Kogar Troja moč budi,
Oj, slovanska pesem ti!“

Stritar.

Koncert, koji se je vršil preteklo nedeljo v prostorni dvorani „Kozerjevega hôtela“ v Celji, zopet svedoči sijajen uspeh in prepričevalno moč mile slovenske pesmi ter bode, kakor se trdno nadajamo, mnogo vplival na razvitek narodne zavesti tudi v onih krogih, kateri so, akoravno v srečo Slovenci, dozdaj jako hladnokrvno obnašali se nasproti opravičenim težnjam našega naroda!

Že motivacija, s katero je opravičeval marljivi odbor „Slovenskega pevskega društva“ svoj ukrep, da se letošnji veliki zbor vrši ravno v Celji, dajal je sijajnemu koncertu posebno tendencijo. Kakor znano, priborili so si v Celji Slovenci dve jako važni poziciji. Okrajni odbor, dosihmal vedno v rokah nasprotnikov, in občina okolice celjske, v kateri Slovenci vsled raznih spletk in nezasišane terorizma šest let sém niso mogli priti do večine, bosta od sedaj izraževala pravo mišljenje ogromne večine prebivalstva in ne bosta, kakor upamo, nikdar več izključljiva „doména“ neke klike, ki je hotela iztrebiti slovensko ime z obličja zemlje. Ta neizmerni trud, neupogljivo vstrajnost in sveto navdušenje, s katerim so se Slovenci celjskega mesta in okolice ob času omenjenih tako viharjih in strastnih volitev bojevali ter vsemu slovenskemu ljudstvu priborili tako važne vspehe, — hotelo je „Slovensko pevsko društvo“ s tem pripoznati, da je ravno njim na čast v Celji svoj koncert priredilo. Praznovali smo torej zmagovalstvo zaradi dveh velevažnih zmag celjskih vrlih sinov domovine.

In ravno zato bila je tudi vdeležba tolika, da sta bila primeroma jako prostorna dvorana in vrt „Kozerjevega hôtela“ veliko pretesna, prostori niso zadostovali za stotine odličnih vdeležencev iz vseh

stanov in vseh krajev mile slovenske domovine. Iz Ljubljane prišli so gg.: dr. Tavčar, J. Hribar, dr. Jenko, dr. Stor, nekaj gg. „biciklistov“ in mnogo drugih. Tudi z obal jadranskega morja videli smo zastopnike. Iz Brna bil je navzoč gosp. dr. Pakj s soprogo. Iz Zagreba gosp. dr. Stožir s svojo hčerjo. Iz Ljubljane se je veliko odličnih dām vdeleževalo slovesnosti.

Da je bilo Celje in celi južni Štajer ogromno zastopan, je naravno. Opažali smo med občinstvom tudi korenjaške postave vrlih kmetov iz celjske okolice, kateri so se o priliki volitev tako neustrašljivo in zavedno obnašali. Tudi rokodelski in obrtnijski stan celjskega mesta bil je v lepem številu zastopan. Preobširno bi bilo poročilo, ko bi le površno hoteli naštevati vsaj najodličnejše góste. Le toliko hočemo še omeniti, da se je častita duhovščina, svetovna in redovna, v mnogobrojnem številu vdeležila velikega zbora, kar je osobito dober vtis na vse občinstvo napravilo. Iz Celja videli smo skoro vse slovensko razumništvo navzoče.

Predpoludnem bil je občni zbor pevskega društva v čitalnični dvorani.

Opoldne bil je skupen obed v „Kozerjevem hôtelu“. Že tu smo imeli priliko, drug drugemu se približevati ter seznanjati z raznovrstnimi zastopniki iz širne slovenske domovine.

Popoldne ob 5. uri se je pričel koncert. Prvo pevsko točko: „Slovanska pesem“, s „tenor-solo“ popeval je nad osemdeset glasov broječi moški zbor z veliko ognjevitostjo ter je ta točka — osobito „solo“ — občinstvo kar očarala. Kakor vselej, bil je i danes Medén junak dneva. Ta pesem menda je bila izbrana z ozirom na tendencijo koncerta.

(Konec sledi.)

Položaj Slovencev v Avstriji.

Vedno in vedno se čuje bolesten krik: „Nemštvo v nevarnosti!“ „Zatirani Nemci!“ Izvir imajo te besede le v tem, ker se je pričela v Avstriji polagoma izvajati ravnopravnost. Nemeu se ne godi

krivica ter mu je še vedno mati Avstrija bolj naklonjena, nego Slovanu, osobito pa nam Slovencem. V tem oziru gotovo nepristransko sodijo naših Nemcev bratje izvan avstrijskih mejnih kolov. Tako je pisal „Münchener Fremdenblatt“ pod zgorajšnjim naslovom:

„Čeravno je bila Avstrija, kakor je to vsakemu znano, večkrat glava Nemčiji, vendar ni bila nikdar nemška dežela, marveč skupna država raznih dežel; to mora tudi ostati, če noče razpasti. Čeravno pa imajo v tej državi po uradni statistiki Nemci komaj tretjino, osigurano je vendar njihovo stališče, in sicer ne vsled prizadevanja liberalne stranke, marveč vzlic slednji in ravno zaradi tega, ker je ta stranka zgubila prisvojevano gospodstvo. Ko bi bilo slednje trajalo le še kakih deset let, prišli bi bili Nemci gotovo v nevarnost, da bi bili zgubili svoje vladajoče stališče.

To so premišljeni in pošteni elementi nemštva spoznali ter svojim zapeljujočim vodjam hrbet pokazali. Vsled tega, ne pa zaradi oblasti res da gibajočih se Slovanov, zgubili so ti „večino in gospodstvo“, kateri zgubi velja žalostna pesem o zatiranih Nemcih. Domá ne gane niti beseda niti melodija te pesmi nobenega poštenega nemškega ali slovanskega srca, zato pa hodijo v inozemstvo nabirat si lavorik. Ko bi storil to kak Slovan, ko bi dal svojemu obteženemu sreču z javnimi govori duška v kaki slovanski sosednji državi, to bi navstal ljut vihar, ki bi bučal ne samó po avstrijskih, marveč tudi po inozemskih hrastovih gozdih. Nedavno smo pri Strossmayerjevi zadevi videli, kako malega povoda je treba za tolik vrišč, da človeku preide duh in vid. Pri mnogo bolj opravičenih povodih pa komaj rahla sapica zamaje listje slovanske lipe. Preko meje na ono stran, kjer baje bivajo rodne simpatije avstrijskih Slovanov, vzbujati nevoljo in razburjenost, to pa še posebno ne pride na um nobeni slovanski stranki.

Ko bi postavili „položaj Nemcev v Avstriji“ nasproti „položaju Slovanov v Avstriji“, našli bi podlago za vse drugačne skladbe, kakor je pesem

LISTEK.

Pred sto leti.

(Dalje.)

Porotniki dobili so štiri vprašanja, ozirajoč se na skrivno pri „spletkah proti Franciji“, katere so soglasno potrdili, nakar so kraljico na smrt obsodili. Ko jo vprašajo, če ima kaj pripomniti, zmaje z glavo in niti najmanjšega sledu strahu ali kaj tacega ji ni bilo poznati. Bilo je 16. oktobra ob 5. zjutraj, ko je molče zapustila dvorano. Takoj je pisala svoji svakinji Elizabeti: „Popolnoma sem mirna, kakor more le človek biti, ki ima čisto vest. Naj bi moj sin nikdar ne pozabil poslednjih besedi svojega očeta, naj nikdar ne misli na osveto naji dveh. Umrla bom v katoliški, apostoljski rimski sveti veri, četudi se mi ni nadajati njenih poslednjih sladkih tolažil, in ker ne vém, ali je tū sploh duhovnikov te vere ali ne. Razpostavila bi tudi vsakega, ki bi ga semkaj dala poklicati, izvestno smrtni nevarnosti.“ Konečno je prosila Boga in ljudi odpuščenja, s čemerkoli je kedaj koga razžalila. Jetničar ji je sporočil, da je v drugi ječi zaprt pošten župnik. Kraljica je pokleknila pri oknu in duhovnik

ji je ravno tako pri oknu stoječ podelil sv. odvezo. Duhovnika-odpadnika, katerega ji je vladni komisar v tolažbo poslal, je Marija Antonija odločno odklonila. Ob desetih prišli so po njo. Čakala jih je belo oblečena. Trideset tisoč oboroženih vojakov stalo je po cestah in ulicah za špalir, po mostovih, križempotih in trgih bili so topovi napeljeni. Ob najstih privedli so jo v pisarno, kjer so ji na hrbtu roke zvezali in konec konopea krvniku Samsonu izročili. Kraljica je stopala pred njim smrtno blede sicer, toda ponosno, kakor se kraljici spodobi. Posadili so jo na krvnikov priprosti voz, v katerem je bilo shirano kljuse vpreženo. Sedela je nazaj obrnjena, dva krvnikova blapea in odpadni duhovnik poleg nje, za katerega se pa niti zmenila ni. Tako so peljali Francozje svojo kraljico na morišče. Druhal jo je še sedaj zasramovala, neko dete pa ji je pošiljalo z ročicami poljube, kar je kraljico v srce ganilo, da so ji stopile solze v oči, katere je pa hitro zadušila, da ne bi bil kdo rekel, da se smrti boji in zato joka. Ko je Marija Antonija leta 1770 Dunaj zapustila, jokali so Dunajčani povsod, koder se je veličastni spreved pomikal, in sedaj čez tri in dvajset let — kaj pa je storil omikani in izobraženi ter prosvetljeni Pariz?

Pred neko cerkvijo dvignil je poveljnik meč, da se spreved ustavi. Okoli cerkve stalo je vse polno natepene druhali. Poveljnik pokaže z mečem na krvnikov voz, rekoč: „Glejte jo, ondí je Marija Antonija!“ Divjega rjojenja ni bilo ne konca ne kraja, kakor bi se bila kraljica peljala na svatbo in ne na morišče. Na tak način so jo spotoma še večkrat žalili. O poludne priškripal je voz pred šafot. Lahkih korakov šla je Marija Antonija po stopnjicah navzgor. Na morišču stopila je nehoté krvniku na nogo, zakar ga je prosila odpuščenja. Nato je pokleknila in nekoliko molila. Ko se okrepčana dvigne, vsklikne: „Z Bogom, deca moja, jaz grem k očetu!“ Nato obrne se h krvniku, rekoč: „Hitro izvršite!“ Ob 12. uri in 20 minut zavalila se je i njena glava po tleh. Ko jo krvnik sodrgi pokaže, završčala je le-ta kakor iz jednega grla: „Živela republika!“ Zagrebli so jo na pokopališči pri sv. Magdaleni. Pogrebni troški so zapisani: sedem frankov za krsto (trugo) vdove Kapetove. (Kralj Ludovik je bil namreč iz rodú Kapetincev = Capet.)

Tako je končala vélika hči vélike cesarice. Ta umor ostane na večne čase kot umazan madež v povestnici francoskega naroda in je resnobno svarilo vsem drugim, naj se ne dajo nikdar zapeljati brez-

o „zatiranih Nemcih“. Ker pa nam primanjkuje prostora, izvolimo si priproste besede. Slovenci, kajti preverjeni smo, da se bodo Čehi v svoji godbeni nadarjenosti znali že sami oglašati pred svetom, Slovenci pa si v navzočnosti tujcev ne upajo popevati narodnih pesmic, še manj pa z njimi hoditi v inozemstvo. Vzlic temu pa menijo oni Nemci, katere v državnem zboru zastopa Pernerstorfer, da morajo tudi zoper ta naroditi biti boj na življenje in smrt, če hočejo rešiti nemštvo pogina! Da § 19. državnega temeljnega zakona o ravnopravnosti vseh narodov in državljanov, nada liberalnih postavodajalcev, v kateri je po lastnem izteku Pernerstorfer goljufan, nada namreč, da bo pesek v oči in pesek za podlago neliberalnim državljanom, da ta § 19. ni goljufal gledé slovenskega naroda, to je potrdil imenovani s ponosno glasečo se frazo: „V avstrijskem parlamentu opravljajo razven nekaterih malih Čehov edino le Nemci velika dela.“

V navadno prozo preveden slóve ta stavek: „Mnogoštevilni Čehi so le z nekaterimi malimi delavnimi poslanci zastopani, ostali narodi pa prav nič, ali pa figurah, ki nimajo lastne volje, živega duha.“ Te besede se sicer nekako čudno strinjajo s pesmijo o „zatiranih Nemcih“, toda kdo pa presoja pretresujoče petje, ali je tekst njegov logičen? Toliko je istina, da prične liberalna stranka, ki si prisvaja zastopstvo nemštva, vsak pot besno tuliti, kadarkoli pokaže kak slovenski poslanec, da še živi in da čuti v sebi samostojnost.

Posebno ginljiva pa je ona kitica te žalostne pesmi, v kateri se pripoveduje sočutnim srečnim bratom „združene Nemčije“, da je Avstrija — ravno Avstrija, da imajo italijanske pokrajine italijanske šole, poljski kraji poljske šole, madjarske pokrajine madjarske šole, in da mora nemški častnik, ki je prestavljen v te kraje, pošiljati svoje otroke v dotične šole. Da slovanski častniki, ki so tudi člani c. kr. armade, v nemških pokrajinah ravno tako ne morejo pošiljati svojih otrok v slovanske šole, kakor v madjarskih in italijanskih krajih, o tem molči pevčeva uljudnost, kakor tudi o vzrokih, zakaj se opazuje protigatitacija zoper nemški „šulferajn“. Nemškemu „šulferajnu“ nikakor ni za čast zastave, marveč za tovor, ki obstoji iz prostozidarskih načel. Ta ladija strelja iz svojih topov ravno tako zoper versko šolo, kakor sploh zoper vsako narodno šolo, ki ni nemško-narodna po dogmah liberalizma.

Niti za počasno, zmerno ponemčevanje, za katero se je izrekla večina avstrijskih vlad ter je mnogokrat celo siloma pospeševala, treba ni bilo nemškega „šulferajna“, tem manj pa v varstvo nemštva. V vseh mešanojezičnih krajih so bile dosedaj dvojezične šole, od nekdaž že je bila nemščina obligaten predmet na vseh slovanskih šolah z višjimi razredi, večinoma že na dvorazrednicah, in že davno, predno je nastopil nemški „šulferajn“, storilo se je v mnogih ozirih dobrega preveč, ker se je pri tem gojitev materinščine zanemarjala, takó da v mnogih pokrajinah ljudje niso zmožni niti lastnega, niti tujega jezika.

Čehom se je v tem oziru posrečilo marsikaj popraviti ter so s tem zelo povzdignili svojo kulturo, ne da bi bili zaradi tega zastajali v znanji nemškega

jezika. Razmere v slovanskih pokrajinah so pa premnogokrat naravnost obupne, in če se tukaj govori o zatiranem nemštvu, smeja bi se moral človek, ko bi ne bile prežalostno, da mora nareč, ki je po številu manjši, duševno poginiti. Takó na pr. nima 120 tisoč Slovencev na Koroškem, tretjina vsega prebivalstva, niti ene v resnici narodne šole, marveč le 92 dvojezičnih šol, v katerih se prične takoj utrkvistično učiti, nadaljuje pa se izključno nemški. Tem nikakor ne dvojezičnim, še manj pa narodnim šolam nasproti stoji enako število izključno nemških šol za Nemce, in ravno takó je v mešanojezičnih krajih, naj so v njih Slovenci še v toliki večini, mnogo le nemških šol. Šolski šematizem izkazuje nastopno razmerje: 33, 40, 58, 60, 64, 66, 67, 74, 75, 77, 80, 81, 90, 91, in 97 odstotkov slovanskih šolskih otrok, katerim ni dovoljen niti dvojezični, marveč izključno le nemški tuji poduk. Isto prednost imajo Nemci tudi na Štajerskem, in le na Kranjskem, kjer je komaj pet odstotkov Nemcev, so slovanske šole.

Še huje pa, kakor malim, godi se starim pri sodiščih. Kjer ne bivajo v skupnih množinah, občeje sodišče v najboljšem slučaju z njimi potom tolmača, pri pismenih vlogah pa se v lastnem interesu varuje vsakdo, sklicevati se na svojo pravico ter spisavati vloge v materinščini. V sodiščnih okrajih, kjer so sami Slovenci, obravnava se pač v njihovem jeziku, toda zapisnik se sestavlja nemški.

Narod trpi to kot nadlogo, ki se ne dá odvrniti, mirno in potrpežljivo, in vendar kali vodo onim, ki menijo, da so poklicani za uničenje vernosti. Narodnost jim je le izgovor, katerega so se poprijeli, ker drugi niso več pomagali, in kateri bodo vrgli od sebe, kakor hitro se ne bo dal nihče več z njim premotiti — tudi ne na tujem in z daljave.“

Politični pregled.

V Ljubljani, 7. avgusta.

Notranje dežele.

Cesar se je danes zjutraj iz Išla povrnil na Dunaj. V nedeljo zvečer ob 9. uri se bo s posebnim vlakom odpeljal čez Draždane v Berlin. V njegovem spremstvu bodo: grof Kálnoky, sekcijski načelnik pl. Szögyenyi, dvorni tajnik Widenbruck, generalna pribočnika grof Paar in Bolfras, trije pribočniki, načelnik generalnemu štabu baron Beck, državni svetnik baron Braun, več uradnikov kabinetne in vojaške pisarne. Dne 15. t. m. se bo cesar zopet pripeljal v Išel, dne 20. t. m. pa bo prišel na Dunaj, da pozdravi perzijskega šaha.

Nadvojvoda Albreht se je na svojem povratku na Dunaj mudil na postaji Piski 20 minut. Zbralo se je tukaj veliko naroda, belo oblečene deklice pa so njemu in njegovemu spremstvu poklonile krasne šopke. To je dokaz, kakó lahko bi se temeljito vcepila madjarskemu narodu brez izjeme neomahljiva ljubezen do vladarske hiše, ko bi le „pristaši kraljevske krone“ hoteli odločneje postopati zoper Košutovo malikovanje.

Novi **štetijski** deželni predsednik dr. vitez Jäger, ki se sedaj mudi ob vrbskem jezeru na Koroškem, prišel bo sredi avgusta v Opavo, kjer bo prevzel svojo slubo.

Neki inozemski katoliški list objavlja zanimivo razpravo z napisom: „**Loterijska strast v Avstriji**“. V Cislitaniji je v prometu nič manj kot 10 milijonov srečk, katere še niso izžrebane in iz-

našajo 900 milijonov nominalne vrednosti. Napominani članek posebno pobija naprave s promesami, katero naravnost imenuje „roparije prebivalstva“. Članek sklepa: Država ima sicer velik dobiček od tega, toda s stališča stroge morale želimo le to, da bi se kmalu doseglo ravnotežje v državnem proračunu tudi brez loterije!

Vnanje države.

Kakor pravi „**Tribuna**“, rekel je **papež Leon XIII.** pri sprejemu kapitelja lateranske cerkve: „Prisilili nas bodo, da bomo morali vzlic visoki starosti zapustiti Rim.“ — Pariški „**Figaro**“ objavlja ukaz civilnega gubernatorja v španjski provinciji Navari, v katerem vsem občinskim predstojništvom prepoveduje storiti enak korak kakor mesto sevilsko. Postopanje tega mesta je bajé po celi deželi napravilo slab vtis (!), ker se mestna občina ne sme mešati v mejnarodne zadeve.

Iz Bukarešta se javlja, da se bo **srbski** kralj Aleksander prihodnji teden sešel s svojo materjo v Jašu. — Volitve za letošnjo izredno skupščino se bodo vršile dne 14. (26.) septembra. Radikalci živahno agitujejo, naprednjaki in liberalci se pa v tem oziru še niso pričeli gibati. — Dne 14. t. m. bo rojstni dan kralja Aleksandra. Milan bo do tedaj ostal v Belemgradu, potem pa bo odpotoval v inozemstvo.

Ruski veleposlanik v Carjigradu, pl. Nelidov, je minole dni izročil Turčiji noto, v kateri izraža gledé nemirov na Kreti bojazen za življenje in premoženje tamošnjih ruskih podanikov, ob enem pa tudi nado, da bo Turčija, ki je odgovorna za ruske varovance, odločno postopala nasproti vsem slučajnostim. — V ruskem notranjem ministerstvu se izdeluje nov statut za vzhodnje-morske provincije. Uvedel se bo z njim ruski jezik kot edini uradni jezik, ob enem pa se bo volilna pravica v mnogih ozirih omejila. — „**Times**“ pravi, da bo carja v Berlin spremljal minister Giers.

Sedaj, ko so končane **francoske** volitve generalnih svetnikov, obrača se pozornost političnih krogov k agitaciji za zbornične volitve. Republikanci so pričeli že v Parizu kakor v departementih delovati ter so priredili že razne volilne shode. Pravosodni minister Thévenet je govoril v Lyonu, minister javnih del, Yves Guyot, v Havre-u, in Floquet v Parizu. Tukaj je razvil svoj znani program o spravi vseh republikancev, Lockroy pa je ob enem porabil priliko, da je odločno pobijal sumničenje o njegovi zvezi z boulangisti. Toliko je sedaj že gotovo, da bo volitev 576 poslancev vzbudila po celi deželi gibanje, ki bo popolnoma ugajalo vspredu stoletnice. Kolikor se more pa soditi po izidu volitev generalnih svetnikov, težko ne bo pri bodočem volilnem boju doseči vsaj toliko, da se bo napravil konec sedanji „vladi korupcije“. — Kako daleč so že dospele francoske razmere, kaže nastopna povest lista „**Gaulois**“: „Vest, da se je Boulanger sam usmrtil, iznašli so vladni listi, da tako ugledajo pot napadu na generala. „**La Presse**“ in „**Intransigeant**“ sta nedavno poročala, da je vlada poslala v London tajne redarje z nalogom, naj „spravijo na stran“ Boulangerja. To niso izmišljije. Dne 3. t. m. so v resnici štirje tajni redarji planili v generalov voz v Londonu ter se mora general zahvaliti za svoje življenje edino le odločnosti in neustrašljivosti svojega voznika.“ Tudi ko bi ne bilo na tej pripovedi niti pičice resnice, označivno je za francoske razmere že dosti, da se sploh kaj takega izmisli. — „**XIX. Siècle**“ pravi, da se je večeraj boulangistiški odbor v Londonu posvetoval o tem, ali naj se Boulanger takoj povrne v Francijo ter izroči državnemu sodišču, ali ne; s tem hočejo baje v javnem mnenju popraviti poraz pri volitvah generalnih svetnikov.

vernim, krivim prerokom do vstaje. Voza po gori navzdol spustiti nikakor ni težavno, ker spuščeni sam dalje dère! Kraljevič Ludovik umrl je 8. jun. 1795 za boleznijo v vratu, kakor je gospóska razglasila. Bržkone je pa tako zgodaj zatisnil oči, ker ga je čevljarski krpač Simon tako nečloveški na vse mogoče načine neprestano po malem moril z raznimi upojninami in s surovostjo.

Tudi svakinja Marije Antonije in sestra Ludovika, Elizabeta, morala je kmalu za kraljico na šafot. Pri življenji ostala je le hčerka Marije Antonije in se je v Avstriji nastanila. Vsled presilnih dogodkov, ki so v poslednji dóbi kraljevo družino zadeli, omračil se ji je um in ostala je do smrti taka.

Robespierre na krmilu.

Najhuje besneli so francoski republikanci, ko je stopil meseca aprila 1794 silovitež Robespierre na čelo republike. Iz vseh kotov Francije vlačili so dan na dan polne vozove ujetih „sumljivih“ oseb v Pariz, kjer so morali vsi pod guilotino. Osnovale so se tudi potovalne komisije, ki niso bile prav ničesa drugega, kakor čisto navadni roparji, in ti so se vlačili od kraja do kraja z — guilotino svoj posel izvršujoč. Zatožbeni spisi (pisma) premenili so se

v pravecata preganjevalna pisma, ki so jih dali napraviti po splošnem obrazci, za vse mogoče čine veljavnim. Ničesa drugega ni bilo treba, kdor se je hotel kake neljube mu osebe znebiti, kakor v tako pismo v določeno rubriko zapisati ime dotičnika in čez dva dni najkasneje izdihnil je tako objavljeni svojo dušo pod guilotino. Tribunal dal je namreč tako objavljene kar tolpoma z orožniki skupaj goniti, ne da bi se bil kdaj le količkaj prepričal, ali je kdo res kriv in koliko ali ne. Nato se je začelo kratko izpraševanje pred dremajočimi in zevajočimi porotniki navadno tako-le: „Kako Vam je ime? Ali ste res narodno zastopstvo zaničevali? Ali ste res revolucijo obrekovali? Ali ste res spise od plemenitah razširjali? Ali ste kovali kedaj naklepe prostosti sovražne?“ To so bila navadno glavna vprašanja, na katera so prijeti objavljenici redno odgovarjali: „Ne, nisem.“ Tudi zapisniki so bili že tiskani in treba je bilo le nekaj vrstic dopisati.

Ker je vsakdo kolikor moči hitro opravil pred sodiščem, mislil si je vsak, da mora sedaj in sedaj zopet oproščen biti. Toda kako se je zmotil, ko so mu nekaj ur kasneje mesto pričakovane prostosti prinesli obsodbo na smrt. Vsak ugovor je bil zastonj; kriv ali nekriv, kdor je bil obsojen, moral je na

morišče. Navadno so se vsak dan ob treh popoldne taki žalostni sprevedi pomikali iz tribunala na morišče. In tudi tem se ni manjkalo zijal, kajti radovednežev je bilo že od nekdaž povsod zadosti. S prvega posajali so po petnajst oseb na vsak voz, kateremu je dal Barrère ime: „**krsta živih**“; čez nekaj časa nametali so takih revežev po trideset skupaj in kratko pred Robespierreovo smrtjo izumili so že priprave, da jim je bilo mogoče kar po sto in sto ljudi h krati obglaviti. V predmestju sv. Antona morali so skopati nalašč zato rov, da se je kri obglavljenih vanjo stekala. Štirideset generalnih zakupnikov so spravili pod guilotino, češ, ker so med duhan za noslanje vodo mešali, da je bil težji in na ta način ljudi sleparili, v resnici pa le, da so se republikanski grozoviteži polastili ogromnega premoženja zakupnikov, katero jih je mikalo. Štirinajst mladih deklet v Verdunu so poslali pod sekiro, ker so prišle na veliki ples, kateri so Prusi po zmagi pri Verdunu ondi napravili. Ženske moriti jim je bila sploh prava slast. Nekega dne peljali so na šafot dvajset kmetic iz Poitau-a. Vse so moléle poslušale smrtno obsodbo, le jedna, najmlajša med njimi, ki je imela dojenca pri prsih, vskliknila je srce pretresujoče, ko so ji otroka iz rok iztrgali.

Italijanska vlada je sicer razpustila irredentovsko zvezo, toda to ni nobenega pomena, ker so se takoj osnovali tajni odbori, ki nadaljujejo brez velikih zaprek svoje rovanje. Posebna odbora sta se ustanovila za Videm in Brešjo. Odbor v zadnjem mestu je vzlic uradni prepovedi že razposlal v javnost oklic, v katerem se s takimi besedami, kakoršne more navdihniti le besni fanatizem in neugasljivo sovraštvo, opisuje „prežalostno stanje in trpljenje nerešenih bratov v Trstu in Tridentu“. Mej drugim pravi ta oklic: „Avstrija, sedaj zaveznica Italije, najkrvoločneje zatira nerešene brate. Vsled zveze, ki nasprotuje italijanskega srca čutom in katero nam je nakopala uradna Italija, navstali so toliki vojni stroški, da jih italijanski davkoplačevalci ne morejo več prenašati; vsled tega nam preti vojska in pogin.“ Tako postopanje gotovo navdaja vsakega poštenega človeka s studom in nevoljo; toda kjer se s tako nesramnostjo uporabljata laž in obrekovanje, tam bi morali v prvi vrsti oglasiti in zavrniti hujšakače oni, katerih se to rovanje pred vsem tiče — prebivalci Trsta in Tridenta. — V Rimu se je precéj nepričakovano s kraljevim dekretom zaključilo zasedanje zbornice in senata, kar je dalo povod raznim govoricam, ker ni še znan pravi vzrok napominanemu kraljevemu dekretu. Vzlic zatrjevanju „Riforme“, da vlada nikakor ne misli razpustiti zbornice, trdijo vendar opozicijski listi, radikalni kakor klerikalni, takó „Secolo“ kakor „Osservatore Cattolico“, da se hoče Crispi odkrižati zbornice, ki ga ovira v namerah zunanje politike.

V **angleški** spodnji zbornici je naznanil državni podtajnik Fergusson, da se po zadnjih poročilih iz Bruslja ne bode mogla vršiti konferencija zoper trgovino s sužnji pred sredo oktobra ali začetkom novembra. Zbornica je potem po enourni razpravi v tretjem čitanju potrdila s 136 proti 41 glasovom postavbo o dvorovinah. — Nemškemu cesarju se je dne 4. t. m. poklonila deputacija londonskih Nemcev, ki mu je izročila krasno izdelano udanostno adresno. Nemški veleposlanik je Viljemu posamezne odposlance predstavil. Cesar jim je izrekel veselje in zahvalo za izraženo lojalno mišljenje. V ponedeljek zvečer je bil zasoben družinski obed, katerega so se vdeležili edino le člani kraljevske hiše, nemški cesar s spremstvom, od diplomatskega kora pa edini — avstrijski veleposlanik. Kakor že znano, poklonil je Viljem angleški kraljici in vojvodi Cambridge-u nemška polka. Iz Berolina se javlja, da je v London odpotovala deputacija prvega gardnega dragonskega polka, ki se bo odslej imenoval po angleški kraljici; odposlanci bodo kraljici Viktoriji sporočili „frontni rapport“.

Abeinska deputacija kralja Menelika, na čelu jej Degias Makonenu in grof Antonelli, je dne 20. julija zapustila Harrar ter bo došla koncem tekočega meseca v Rim. — „Agenzia Stefani“ poroča dne 2. t. m. iz Masave: General Baldissera je ponoči z dne 2. na 3. avgusta z dvema bataljonoma domačincev, dvema bataljonoma redne vojne in z dvema gorskima baterijama odrinil iz Ghinde proti Asmari.

Dnevne novice.

(Južno-štajerska hranilnica) ima primeroma velikansko varnost, kajti poroštvo je prevzelo pet okrajev z 48 občinami; med temi je 11 trgov. Varnost je torej taka, kakoršne ni dosegla še nobena hranilnica. Posebno nam Kranjcem bode ugajala naredba, da se izdajejo za vloge mladoletnih in varovancev posebne obrestne knjižice, česar ne stori kranjska hranilnica. Tudi se denar lahko brez poštnih stroškov pošilja potom poštne hranilnice; sploh pa se vse hitro in vestno rešuje.

Toda krvoloki se niso brigali za materino bolest, katere je bilo pod ostro guilotino tako kmalu konec. Izvrsten slikar upodobil je tedanjio Francijo na sledeč način. Naslikal je veliko množico ljudi brez glav okoli morišča stoječih, v sredi njih krvnika, ki konečno sam svojo glavo pod ostro sekiro vtakne, in s tem krvavo dōbo završi. Kdor je bil še prost, čutil se ni nič kaj bolj srečnega, kakor tisti, ki so že pod sekiro stali, kajti položaj v Parizu je bil čedalje bolj neznosen. Zjutraj na vse zgodaj prežale so cele vrste lačnih žensk in otrok pred prodajalnici kruha in živeža ter pred mesnicami. Gosposka je izdala tarifo, po kateri se je smela ta ali ona reč najdražje prodajati. Vsled tega bali so se trgovci prodaje kakor samega peklenščka, kajti prodajati so morali večinoma v zgubo; kdor se je branil, moral je pod sekiro. Republikanci izdali so tudi postavbo, po kateri je moral vsak trgovec napraviti strogo natančen popis vsega blaga, kolikor ga je imel v zalogi, gledé kolikosti, kakovosti in cene. Kdor bi ne bil napisal resnice, moral bi bil na šafot. Tiste zapiske morali so nabiti ali obesiti pri vhodu v prodajalnico. Kmetje so s strahom svoje pridelke v mesta dovažali in ondi je prominul ves živahni promet, ki se sicer povsod na

Gotovo bode ta denarni zavod postal s časom mogočen. Opozarjamo čitatelje na današnji inserat.

(Prestop k pravoslavni veri.) „Obzor“ je nedavno objavil z Reke naslednje poročilo, katero so posneli tudi drugi listi: „Gospodje dr. Andrej Bakarčić, odvetnik, dr. Erazmo Barčič ml., dr. Vekoslav Luttenberger in Ivan Krstić, odvetniški kandidatje, vsi na Reki, so sklenili, da prestopijo k pravoslavni veri. V ta namen so šli pred nekimi dnevi k reškemu katoliškemu župniku ter mu naznani svoj namen z motivacijo, češ, da prestopijo k pravoslavni veri, ker rimska kurija ni bila nikdar naklonjena Slovanom in da je razlika med katoliško in pravoslavno le formalna (?). Od g. župnika so zahtevali, da jim potrdi izstop iz zveze katoliške cerkve. Župnik jih je nagovarjal, naj se ne prena-glijo in se drugi pot k njemu potrudijo. Na to so mu gospodje odgovorili, da so si stvar dobro premislili in storili trden sklep, da pa bodo iz spoštovanja do duhovnega pastirja ponovili svojo izjavo pri drugem obisku. Zabeležimo ta dogodek kot verni kronisti.“ Tako „Obzor.“ — Ali so imenovani gospodje ponovili svojo izjavo, nam ni znano; ker pa smo tudi v Ljubljani v zadnjem času slišali pri nekih prilikah nepremišljene glasove „staroverci bodimo!“, zdi se nam umestno, da onemu poročilu dostavimo nekaj potrebnih opazk. Najprvo je skoro gotovo, da imajo imenovani gospodje druge vzroke. Dalje med katoliško in pravoslavno vero ni le formalna razlika, temveč bistvena. Tu navedemo le nekaj bistvenih razlik, n. pr. gledé izhajanja sv. Duha, gledé vic, gledé rimskega papeža kot poglavarja vse cerkve, nerazvezljivosti zakona, opresnih kruhov, neomadeževanega spočetja Marije Device itd. Sicer pa je razkol ali pravoslavje smrtna rana na slovanskem telesu, vir nejednosti v političnem in socijalnem življenji. Le poglejte edino pravoslavne Srbe in katoliške Hrvate! Srbi se v Dalmaciji bratijo in družijo z Italijani proti jednokrvnim Hrvatim! Smrtno je sovraštvo med Poljaki in Rusi. Kje je bratoljubje? Konečno pa je popolnoma neosnovana trditev, da rimska kurija ni prijazna Slovanom ali sploh narodnosti. Ali ni ravno sedanji papež Leon XIII. pri raznih prilikah pokazal svojo naklonjenost Slovanom? Ravno Rim je po sv. Cirilu in Metodu dovolil božjo službo v slovanskem jeziku. In ko bi danes Srbi in ostali pravoslavni Slovani prestopili v katoliško cerkev, gotovo jim Rim pusti slovansko liturgijo. Katoliški Nemci, Francozi, Italijani, Španjci, Ircei itd. imajo „latinsko“ bogoslužje, in vendar nihče ne dvomi o njihovi narodni zavesti. Španjecem in Irceem je ravno katoliška vera ohranila njihova narodna svojstva, jezik in narodnost. Živimo pač v času móde in krika!

(Umrl) je nocoj v Zagrebu znani hrvatski pisatelj, kanonik Adolfo Veber. N. v m. p.!

(V mestnem zaporu) je bila včeraj zjutraj jako interesantna družba. Po noči so namreč nemški gospodiči: c. kr. suplent Hintner, velikošolec Goltseh in Albin Belar, c. kr. uradnik in rezervni častnik Pesslack, Egger, rezervni častnik Bürger in dva druga razsajali in kričali po mestu. Mestne straže dva moža sta jih svarila, pa brez uspeha. Prišli so njima na pomoč okoli

trgih nahaja, kjer je blago te ali one vrste naprodaj. Pariz je bil večinoma že upostošen. V tistem delu mesta, kjer so sicer plemenitaši stanovali, stale so palače prazne. Nosile so napise: „Narodna lastnina“. Po drugih hišah bili so napisi: „Prostost, jednakost, pobratimstvo!“, pa tudi: „Smrt zatiralcem in njihovim pristašem!“ Po hišah, kjer so ljudje še stanovali, morale so biti nabite velike deske, na katerih so bili napisani prebivalci po stanu ali obrtu in starosti. Ljudje so se že bali drug z drugim govoriti, kakor ob času kuge. Vsako shajanje v zasebnih družbah je bilo prepovedano, kar je bilo pa čisto odveč, ker ljudje iz prevelikega strahu že tako niso več drug drugemu zaupali. Taka je bila torej toliko še dandanes hvalisana prostost! Vsak se je bal v boljši obleki na ulice iti, da bi ga ne zgrabili zaradi premoženja in ne umorili, in se je torej vsak kolikor moči skromno, da raztrgano oblačil. No, to je bila res lepa enakost! Po noči je vsak poslušal na še tako neznamenit ropot, na vsak voz, ki se je ustavil pred dotično hišo, če morda vže ne gredó ponj, ali vsaj preiskavat k njemu, kajti razun beričev in orožnikov nisi našel nikjer človeka na ulicah. Žene in otroci zbrali so se trepetaje okoli očeta, kjer je kak voz pred hišo zaropotal, kar je

2. ure še štirje ter odpeljali vseh osem v mestni zapor, kjer so sedeli do 10. ure dopoldne.

(Jugoslovanska stenografija.) G. prof. Anton Bezenšek bode na pariškem kongresu stenografov, ki bode od 11. do 18. t. m., predaval o napredku stenografije na slovanskem jugu.

(O delavskem štrajku) se poroča: V Trbovljah je veliko pomanjkanje premoga. V Trbovljah in na Ostrem je voda vdrla v jame ter napravila več škode. Od 1600 delavcev je začelo delati 357. Okoli 800 delavcev je romalo na Sveto planino, orožniki so jih zasledovali. Nekateri delavci so na orožnike metali kamenje. V Zabukovci so se delavci pogodili z gospodarji. Iz Hrastnika so odgnali več ženâ z otroci na Kranjsko.

(Vmeščena) sta bila včeraj č. g. Ig. Vrančič na župnijo Kolovat, č. g. Fr. Perpar na župnijo Zagradec

(Pariška razstava.) Znani čebelorejec gosp. M. Ambrožič iz Mojstrane je na pariški razstavi razstavil nekaj panjev čebel.

(Tamburaška zbor „Merkur“ in „Kolo“) iz Zagreba sta se v ponedeljek zvečer odpeljala v Pariz. Tamburaše „Kola“ bodo v Parizu sprejeli dijaki pariškega vseučilišča, a tamburaše „Merkurja“ predsednik pariške trgovinske zbornice. Sinoči so tamburaši „Merkurja“ koncertovali v Inomostu.

(Zapuščina umrlega Aleksandra Dreota) se bode po določilu c. kr. deželnega sodišča prodajala dne 26. in 27. avgusta. Hiša, v kateri je Dreota stanoval, je cenjena 36.000 gld.; žitna skladišča (nekdanja Baumgartnerjeva hiša) 16.000 gld.; vrt poleg Dreotove hiše 3812 gl.; dva travnika 990 in 590 gl.

(Prememba posesti.) Slivarjevo hišo na sv. Petra predmestji je kupil za 17.070 gld. g. J. Šarec, vinski trgovec v Šent-Vidu nad Ljubljano.

(Uboj.) V Kranji je v ponedeljek dopoldne okoli 17 let staro dekle iz Bitna hotelo si izposoditi voziček slaboznane branjevke „šantave Marijane“. Ta pa je skočila za dekletom ter jo z okovano gorjačo udarila po glavi, da je nesrečnica včeraj za globoko rano na sencih umrla. Ubijalko so izročili takoj pravici. — V nedeljo ponoči od 11. do 12. ure so našli na cesti v Zg. Šiški nekega kmečkega mladeniča v krvi, ki je malo prej pil v krêmi s tovariši. Drugi dan je za ranami umrl. Kdo ga je pobil, tega naš poročevalec ne vé.

Telegrami.

Dunaj, 7. avgusta. Cesar je danes iz Izla došel.

Segedin, 7. avgusta. Nadvojvoda Albreht se je sinoči pripeljal. Narod ga je navdušeno pozdravljaj.

Rim, 6. avgusta. „Agenzia Stefani“ poroča iz Adena: Kralj Menelik je celo Abeinijo razven provincije Tigra zasedel. Meseca septembra se bo dal kronati. Tigre bo zasedel v oktobru.

Pariz, 7. avgusta. „Parti National“ pravi, da so predvčeraj zaradi volunstva na korist Nemčiji zgrabili kapitana Bujeca, ki je bil o svojem času član Boulangerjevega generalnega štaba.

bilo že skoraj toliko, kakor če bi jim orožniki re-ditelja s seboj vzeli. Kar je bilo pa najhuje, bilo je to, da temu groznemu položaju ni bilo mogoče uteči; vstop v mesto je bil namreč vsakemu prost, venkaj pa ni smel nobeden, zlasti oni ne, ki bi bili radi pobegnili. Kdor je hotel hitro pod sekiro priti, treba mu je bilo le za potni list prositi in takoj ga je dobil — za pot na oni svet v podobi smrtne obsodbe. Malokomu se je posrečilo iz Pariza pobegniti, in komur se je, kaj mislite, kaj je videl na kmetih? Nič kot podrte in razbite križe, razdejane cerkve in gradove in obojih pogorišča. Srečaval je dolge vrste nesrečnežev, ki so jih beriči revolucijske armade gonili v Pariz na šafot. Našel je dalje tak popotnik mnogo vasi, kjer je bila polovica ljudi pod ključem zaradi sumljivosti. Pa tudi ubežnikov najslavnejših imen našel je lahko mnogo pod najskromnejšimi strehami. Drugi so se skrivali raje po duplinah ali so bežali v gore daleč proč od ljudi, katerim je bila „pobratimija“ tretja sveta stvar, vedno na jeziku, v dejanji pa deveta briga, da še več: v resnici nič drugega nego pravo tiransko zatiranje bližnjega! In to so Francozje smatrali za pobratimijo!

(Dalje sledi.)

Atene, 6. avgusta. Vsak dan dohaja veliko kretske družine. Včeraj sta dva grška parnika tisoč ubežnikov pripeljala. V Atenah in Syri sta se ustanovila pomočna odbora.

Atene, 7. avgusta. Kakor se brzojavlja s Krete, storili so konzuli pri turški vladi korake, da bi jo pregovorili k odločnemu postopanju zoper mohamedance ter tako zadržali njihove nasilne čine zoper kristijane. — Vest, da Grška diplomatskim potom posreduje v kretskem vprašanju, se potrjuje.

Dijaška kuhinja v Celji.

Za III. društveno šolsko leto 1888/9 so dalje darovali naslednji častiti in precastiti daritelji:

Janez Pospisil, lekar v Konjicah	5 gld.	— kr.
Slavna „Posojilnica v Šoštanj“	20	—
dr. Pirbas, c. kr. notar	10	—
Orožen, c. kr. davk. adjunkt	1	—
dr. Smirmaul, zdravnik	9	—
Setine, odvet. kand.	2	—
dr. Papež, vladni koncipijent	1	—
Spirk, c. kr. davk. nadzornik	1	—
Pri banketu „Južno-štajerske hranilnice“ so nekateri gg. plačali za kovert 1 gl. 50 kr., treba pa je bilo samo 1 gl. za osebo; ostalo je torej za dijaško kuhinjo	12	—
Prijatelji mladine v Slov.-gradei so darovali:	50	—

Vsem blagim dariteljem priskrba zahvala v imenu naše mladine in pridnih ubogih dijakov ter uljudno prosimo še daljnih milodarov.

V CELJI, dne 5. avgusta 1889.

Makso Veršec l. r.,
blagajnik.

Mihael Vošnjak l. r.,
predsednik.

Zahvala.

O priliki moje zlate maše došlo mi je iz bližnjih in daljnih krajev toliko ljubeznivih čestitk, da mi je nemogoče zahvaliti se za vse zasebnim potom. Vsprejmite torej, dragi moji stanovski tovariši in velečislani prijatelji svetnega stanu, kakor tudi Vi, ljubljani moji farani ribniški, tem potom mojo globoko zahvalo za odkritosrčne dokaze Vaše ljubezni do mene. Bog povrni vsem skazano ljubav stotero!

V Ribnici, dne 5. avgusta 1889.

Martin Skubic,
zlatomašnik.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	734.7	21.1	svzhod	oblačno	
6. u. pop.	734.1	28.2			0.00
9. u. zveč.	734.1	22.6	zpad	jasno	

Srednja temperatura 23.6° za 3.8° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

7. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 85 kr.
Srebrna „ 5% „ 100 „ 16% „	84 „ 95 „
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „ 85 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 70 „
Akcije avstr.-ogerske banke	909 „ — „
Kreditne akcije	306 „ 20 „
London	119 „ 70 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 52 „
Cesarski cekini	5 „ 69 „
Nemške marke	58 „ 50 „

Tržne cene v Ljubljani

dne 7. avgusta.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 66	Špeh povojen, kgr.	— 70
Rež,	4 66	Surovo maslo,	— 78
Ječmen,	4 15	Jajce, jedno	— 2
Oves,	3 —	Mleko, liter	7
Ajda,	5 20	Goveje meso, kgr.	— 54
Proso,	5 10	Telečje	— 52
Koruza,	4 85	Svinjsko	— 54
Krompir,	2 25	Koštunovo	— 32
Leča,	12 —	Pisaneč	— 35
Grah,	13 —	Golob	— 17
Fižol,	11 —	Seno, 100 kgr.	2 23
Maslo, kgr.	— 84	Slama,	2 32
Mast,	— 70	Drva trda, 4 mtr.	6 20
Špeh svež,	— 56	„ mehka, „	4 15

Južno-štajerska hranilnica

s sedežem

v Celji.

To hranilnico ustanovili so okraji: **Vransko, Gornjigrad, Šoštanj, Šmarje in Sevnica**, ki so prevzeli za ta zavod posebno in

splošno poroštvo za polno varnost vlagateljev.

Sprejema **vloge** od vsakega in jih obrestuje po **4 odstotke**; za vloge mladoletnih in za druge enake hranilne vloge se izdajajo **posebne obrestne knjižice**.

Daje **posojila** posebno na **zemljišča** in **hiše** in druge vrednostne zastave, potem okrajem, občinam in posojilnicam za **5 odstotne obresti**.

Pisarno ima na **Glavnem trgu v Celji št. 101** in uraduje

vsak torek in petek od 9. do 12. ure predpoludnem.

Po pošti se pa opravi vse vsak čas.

Obrazci za prošnje se dobivajo brezplačno pri ravnateljstvu, kakor tudi poštno-hranilnični listi za poštnine prosto pošiljanje denarjev.

Ravnateljstvo „Južno-štajerske hranilnice“.

(3—1)

Razglas.

Stavba novega

duhovnijskega poslopja

oddala se bo **11. avgusta ob 3. uri popoldne dražbenim potom na lici mesta**. Skupni stroški proračunjeni so na 3154 gld. 25 kr. Podjetniki imajo vložiti 100dstotno kavecijo.

Načrt in natančni pogoji razvidni so pri podpisnem.

Begunje pri Cerknici, dne 5. avgusta 1889.

M. Kljun,
ekspozit.

(3—1)

Št. 5240.

Razglas

(3—3)

zadevajoč posojila iz ustanovnih zakladov.

Deželni odbor daje iz ustanovnih zakladov

posojila na posestva

v zneskih od 500 do več tisoč goldinarjev proti 5% obrestim in s pupilarno varnostjo.

Kdor želi kako posojilo, naj se obrne do deželnega odbora kranjskega in priloži svoji prošnji dokazila zahtevane pupilarne varnosti.

Od deželnega odbora kranjskega.

V Ljubljani, dne 31. julija 1889.

Zobolek, prašek in pasta za zobe

preč. oo. Benediktincev
opatiije Soulac (Gironde).

Dom MAGUELONNE, pripor.

Največje odlikovanje: dve zlati svetinji: Bruselj 1880, London 1884.

Iznajdeno leta 1373 po priporji Pierre Boursaud.

Vsakdanja raba zoboleka oo. Benediktincev (po nekoliko kapljic na vodi) ozdravi in zabrani gnjilobo zob, jih obeli in utrjuje; okrepuje in popolno ozdravi čeljusti.

Zares močno ustrežemo našim p. n. čitateljem, opozorjuj na to starodavno ter prekoristno iznajdbo — najboljši in edini lek proti zobobolu.

Tvrda **SEQUIN** Bordeaux

(Francija)

Rue Croix de Seguey 106 & 108.

Ustanovljena leta 1807.

Dobiva se v vseh tekarnah in prodajalnicah dišav.

(51)

Diselderske oljate
barve v tubah.

Akvarelne barve
moke in suhe.

ADOLF HAUPTMANN,

prva kranjska tovarna

oljnatih barv, firneža in laka

Ljubljani.

Pisarna in zaloga: Šolski drevored 6 (semeniščno poslopje).

Filijala: Slonove ulice 10-12

priloga slikarjem, dljakom, stavbenim in pohištvenim mi-zarjem, likarjem kakor sploh p. n. občinstvu svoje priznane izvrstne izdelke ter pošilja na zahtevanje cenilnike zastoj in franko.

Oljate barve v ploščevinastih pušicah le najboljše vrste, posebno pripravne za razprodajalec, po znižanih cenah; v dežah od 25 klgr. naprej primerno ceneje.

Perstene, mineralne
in kemične barve.

Kupovalcem večjih množin
prednostne cene.

Vse vrste slikarskih in
likarskih čopičev in
slikarske patrone.